

ста (996—1018), високи же и непроходимы мѣста старо-планински бранижтъ нѣколко юнаци Българи. Българската свобода и народность са уграничава и таи тамо, ожидаща благоприятно врѣма. Отъ врѣма же на врѣма ставатъ разни покушения отъ нѣкои си юнаци Български. Кръстоносни походи почватъ и Византийска държава почва да има работъ съ кръстонохцы. Българи не губятъ това благоприятно врѣма, съкрытии *два брата, два млади сокола* изхвъркватъ отъ потаеное си гнѣздо и явиватъ са спасители Българии и възобнователи Българскаго царства и Патриархии! Тии сѣ Асѣнь I. и Петъръ братъ му. Българско урѣжие почва пакъ да побѣжда и да са слави.

Кръстоносни походи, какъ то е знаино, прѣдприехъ са въ знамена кръста, отъ дѣ зѣхъ и има *кръстоносни походи*. Тии имахъ религиознъ цѣль по видимому, да освободятъ Християны отъ рѣкъ *невѣрнихъ*. Упълчившии са же народи въ тѣхъ походы, подвижихъ са отъ убѣждениа християнскыя вѣры и отъ убрѣченое *Духовно прѣимѣщество*, кое имъ са дади отъ Папскаго двора! . . . Нѣ тии походи са убърнахъ въ разбойничества противъ Христиановъ, коихъ ушь отивахъ да освободятъ отъ рѣкъ *невѣрнихъ!!!* Тии голаци грабѣхъ, съблачахъ и струвахъ найголѣмы злины Христианѣмъ, коихъ идѣхъ да освободятъ! Тѣхна цѣль послѣ са обърна въ гражданскъ, то есть, тии поискахъ да завладѣятъ вѣсточныа мѣста, а найпаче Византиоиѣ (Цариградъ,) кое и извършихъ за нѣколко врѣма; нѣ послѣ горчиво имъ излѣзи! Папа Силвестръ II. и Григоръ III. найнапрѣдъ положи въ дѣйствиє, на конецъ XI. вѣка, тойзи походъ кога западнии народи са подигнахъ възбудени отъ Петра пущинака, и отъ увеличинна поклонниковъ, кой прѣдставихъ до найголѣмъ стѣпень угнѣтениа Палестинскыя Христианѣ. Въ 1095 събира са съборъ отъ Папа Урбѣна II въ Клермондъ — Ферандъ, и тамъ кѣту разгарихъ духовны и мѣрныи людие, тии си закачихъ чървени кръстове по дрѣхы си и тръгнахъ *выкаище: Богъ го ищи!* тии походи са раздѣлятъ на нѣколко си, и траяхъ близо до единъ вѣкъ.

Въ него врѣма, какъ то вышерѣкохмы, Българии тѣжаше подъ ташкое иго Византийцевъ, и само старо-планински високи и непроходимы мѣста бѣха свободни, какъ то и Влахо-Богдански Български княжества и чѣкахъ благоврѣмие да отхвърлятъ Византийско иго.

Повѣстность споманува, чи Асѣнь и братъ му Петаръ отъ царско плѣма сѣще, были внуци Гавриилови, забѣгнахъ въ Влашко и Богданско въ врѣма Самуила, и отъ тамо минѣли въ Българииж и почнахъ бой